Echa „ustawy 203”

Kategoria: Polityka Zdrowotna
Opublikowano: piątek, 25, styczeń 2013 23:00
Bernadeta Skóbel
Odsłony: 2154

Prezentujemy fragmenty uzasadnienia do ciekawego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 października 2012 r. sygn. akt I ACa 845/12 powództwa SP ZOZ-u przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia o zapłatę z tytułu poniesionych w latach 2001, 2002, 2003 i I półroczu 2004 roku kosztów podwyżek wynagrodzenia, przewidzianych tzw. ustawą „203", tj. przepisami art. 4a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1994 roku o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw, wprowadzonych nowelą z dnia 22 grudnia 2000 roku, wraz ze skapitalizowanymi odsetkami. Sąd zasądził na rzecz szpitala kwotę 736.747,71zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2005r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

W uzasadnieniu wyroku sąd wskazał, że uchwałą składu siedmiu sędziów z dnia 30 marca 2006 roku, sygn. III CZP 130/05, Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że artykuł 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 roku o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.) stanowi - w związku z art. 56 k.c. - podstawę roszczenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w stosunku do kasy chorych (Narodowego Funduszu Zdrowia) o zwrot kosztów zwiększonego wynagrodzenia pracowników, jeżeli zakład ten, mimo prawidłowego gospodarowania środkami uzyskanymi na podstawie umowy o udzielenie świadczeń zdrowotnych, nie mógł tych kosztów pokryć w całości lub w części. Uchwała ta była rozwinięciem stanowiska, wyrażonego uprzednio w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie: K 43/01 (OTK-A, z. 7 z 2002r, poz. 96), w którym przesądzono o współodpowiedzialności sektora finansów publicznych za realizację przepisu art. 4a ustawy negocjacyjnej. Końcowy fragment w/w uchwały („mimo prawidłowego gospodarowania środkami uzyskanymi na podstawie umowy o udzielenie świadczeń zdrowotnych, nie mógł tych kosztów pokryć w całości lub w części"), określający hipotetyczną sytuację uprawniającą do refundacji z funduszy NFZ kosztów realizacji art. 4a tzw. „ ustawy 203", należy rozumieć w ten sposób, że zwrot poniesionych kosztów przysługuje, jeżeli zaspokojenie roszczeń pracowników (podwyżek wynagrodzenia) skutkowało istotnym pogorszeniem się sytuacji finansowej samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Mogło to być związane np. z koniecznością zadłużenia się lub utratą możliwości zbilansowania kosztów i wydatków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2006 roku, sygn. akt: IV CSK 30/05, Lex nr 359443). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w rozpatrywanej sprawie właśnie taka sytuacja wystąpiła. Z niekwestionowanych ustaleń Sądu I instancji wynikało, iż powodowy szpital w latach 2001-2002 wypłacił w całości podwyżki wynagrodzeń z tytułu tzw. „ustawy 203" łącznie ze składkami ZUS. W 2001 roku wydatkowana na ten cel kwota wyniosła 3.604.197,04 zł, zaś w 2002 roku – 5.616.014,16 zł. Wydatki te, jak wynika z opinii biegłego sądowego P. B., przyczyniły się do pogorszenia sytuacji finansowej powoda, co ostatecznie skutkowało stratą finansową na poziomie 736.747,71 zł netto, podczas gdy w 2001 roku jego wynik finansowy był dodatni. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wydana w sprawie opinia biegłego sądowego, pozwala wysnuć wniosek, iż wskazana wyżej strata finansowa była wyłącznie wynikiem realizacji podwyżek w ramach „ustawy 203", a nie przejawem wadliwie prowadzonej gospodarki posiadanymi środkami. Nie można bowiem pomijać faktu, że jeszcze w 2001 roku powód, mimo zwiększonych wydatków na wynagrodzenia dla pracowników, osiągnął dodatni wynik finansowy (zysk) w wysokości 3,84 mln zł, który mógł być przeznaczany na rozwój lub odtworzenie bazy leczniczej. Co więcej, gdyby nie konieczność ponoszenia dodatkowych kosztów wynagrodzeń, to jego wynik finansowy netto kształtowałby się na poziomie 6,05 mln zł w 2001 roku i 3,95 mln zł netto w 2002 roku. Wyniki zaprezentowane w w/w opinii prowadzą do wniosku, iż działania podejmowane przez powodowy szpital były racjonalne i korzystne, zaś wskazana wyżej strata w żaden sposób nie była zawiniona przez powoda.

Źródło: Orzecznictwo NSA

Phoca PDF